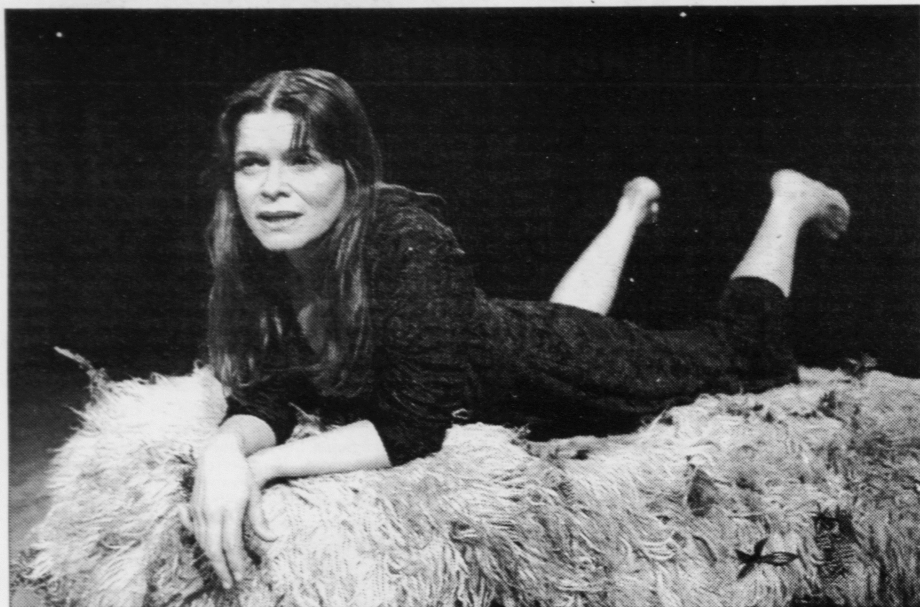

Ummæli:

Jytte Joensen hevur einasta leiklutin í leikinum, sum Poul Johannes Lindberg umsetti eftir Finn Methling
Mynd: Jens Kristian vang

Ferðin til teir grønu skuggarnar

– Havnar Sjonleikarfelag hevur hesaferð givið einum leikara yrkisumstøður at átaka sær uppgávuna at bera fram henda einrøðuleik. – Leikurin er sum eitt skúlustykki at fáa sagt eina stóra søga í leiklistarligum høpi í minni enn ein klokktíma. – Áhoyrarin sjálvur kann arbeiða víðari við tí, sum leikarin ber fram, tí tað verður einans nomið við tey einstøku fyrbrigdini, og tað er hetta sum ger leikin so serstakan, skrivar Gulla Øregaard m. a. í ummælinum av leikinum

Einrøðuleikur eftir Finn Methling- Umsett hevur Poul Johannes Lindberg

Leikurin er um lívið. – Føding! – Lív og leik í barna- ungdoms- mandoms og ellisárum. Aftur og aftur kemur vár, summar, heyst og vetur. Náttúran skiftir lit og ham, eins og mannalívið. Æviga temaið longsil, kærleiki, skilnaður, deyði, lív. Hendur sum sleppa og hendur sum lofta er tað, sum einrøðuleikurin ber okkum. Tú sært fyrri tær vaggandi farið hjá einstakum mannabarni fara gjøgnum serligar lótur/skeið í lívinum

Havnar Sjonleikarfelag hevur hesaferð givið einum leikara yrkisumstøður at átaka sær uppgávuna at bera fram henda einrøðuleik. – Leikurin er sum eitt skúlustykki at fáa sagt eina stóra søga í leiklistarligum høpi í minni enn ein klokktíma. – Áhoyrarin sjálvur kann arbeiða víðari við tí, sum leikarin ber fram, tí tað verður einans nomið við tey einstøku fyrbrigdini, og tað er hetta sum ger leikin so serstakan.

Jytte Joensen vísir her sínar leikaragávur sum ong-

antíð áður, og tú ert ikki í ivað um, hvar í lívinum hon ferðast, tá tú sært lívsskeiðini. Leikurin hevur nógv skifti við sinnisligum broytingum, og tað er her Jytte verunliga verður avbjóðað og megner uppgávuna. Sjonleikarhúsið í Havn hoyrir møguliga, eftir at tað er renoverað, til eitt av teimum mest spennandi leikhúsum, av sínum slagi, í Norðurlondum. Tórshavnar kommuna hevur gjørt rætt í at stuðla felagnum at fáa hølini og húsið í so frægan stand sum tey eru.

Enn eru óivað stór tøk, sum skulu takast, fyrr enn húsið hevur tær umstøður, sum eitt verunligt býarleikhús skal hava, men her er komið væl áleiðis.

Tað sum gleðir mest er, at tann upprunaligi salurin er, sum hann var, og júst í hesum leikinum var samrættningin millum leikara, rúm og teknikk í gamla sjonleikarhúsinum so framúr hugtakandi, at ein og hvør sum hevur teatrið kært, eigur at geva sær stundir at njóta lýtuna saman við leik-

aranum sum ferðast við okkum til teir grønu skuggarnar.

Eyð Matras hevur við hesum einrøðuleiki víst at hon er før fyrri at leikstýra og at gera arbeiðið til lítar. Poesiur og leikkynstur ganga hond í hond. Tú varnast ongastaðni, at leikurin dettur sundur, so tað er ikki minni enn ein løtu við leiklist, sum kann samanlíknast við eitt tónleikaverk. Lýsingin av barninum er møguliga tann parturin, sum hevur onkran veikleika.

Stamen Stantchev hevur nú fleiri ferðir gjørt tónleik til føroysk sjonleikaratiltøk og til henda leik hevur hann enn einaferð prógvað at hann er førur fyrri at hjálpa leikaranum gjøgnum tor-skildar smugur í leikverkinum við at gera tónleik sum byggir uppundir leikgongdina.

At áskoðarar, sum einans kunnu vera 50 í tali, sita frammanfyri pallinum og hyggja oman í salin har Jytte Joensen ferðast gjøgnum lívsskeiðini, er eit gott val. – Hesa ferð hevur Edvard Fuglø, scenografur

gjørt eina pallmynd sum er ørvísi í sniði enn nakað annað, sum eg havi sæð hann gjørt. Sjáldan hevur tað einkla verið meira spennandi.

Ljósastarar frá svarta loftinum vóru meira ruddiligir og væl skipaðir enn vit ofta síggja teir, og ljósskipanin hjá Nielsi Nielsen og Turpin Djurhuus gav rætta dæmin.

Eg møtti einum persóni í farnu viku, har prátið kom inn á henda leikin. Viðkomandi eg tosaði við segði, at hann orkaði ikki fleiri kvinnuleikir. Eg segði, at tað er ávíst rák í tíðini at kvinnur skulu forklára seg og sínar kenslur, men júst hesin leikurin er skrivaður av einum manni, sum í dag hevur rokkið ellisár.

Eftir at hava sæð einrøðuleikin "Kvinnulív", sum hann eisini ber heitið, haldi eg, at hetta er ikki einans søgan um eina kvinnu. Hetta er søga um menniskja í sorg og gleði

Tórshavn, hin 22.11.1998
Gulla Øregaard

Pól F., frændi

Við skaldabranti í hendi á pegasus veingjum so víða mangan á hermótum lendi mót gramligum liðum stríða

Í andans heimi so víða brynjuklæddur – svørði í hendi til helheims tordi at stíga tó mangan í glæstrihøll lendi skaldahetjan tilfikt vísir bræneggjað skaldasvørð harðbalna fosturlandsjörð ei lognbra hýsir

Yvirstættin sum piðað rað sjakalarnir svangir vóru fingur mettuna úr vanbýtis vað tey kúgaðu byrðarnar bóru

Reið til heljar niður skoðandi harkaliðið tað sjónska, ei tú tigur hví so nasadjarvur tú? torir lenda í tilfíki búð tráanin tó móti hægri mudi

Frændi! tær tókk vil veita dýrgripir skrivað í Føroya fólks sál vil liva eldhugaða skaldahjarta heita

Tin rødd ljóðar snjall mín ei so hvøll ei javnmeta við lið tína seta

Skaldaseggur stóðugt spjallar óræddur tordi ríða til himna glæstrihallar oman heljarriki stíga

Finu og reinu likam sítt tváða venda tær bakið samvitska tvieggjað svørð hástóru nektað – rættvísi saáð likamið nakið hálovar fosturlandsins jörð

Á Beinivørði fosturlandið skoðar oyggjarnar føgru – rúnarlogar móðurmálsalskur í yvirflóð skaldabrandurin alt oyðandi hjó

Málbúnar margir og lættir ósandi, máttmikla hav hugflogið víttfevnt eitt rámandi mál rúnaris í føroysku sál skaldsligar varðar í lut oss gav mergjaðar, beinraktar tættir

Stórsigna skaldaverk – ei kemur at síggja – verður lyftur til skýggja latin í Laðangarðsbrøðranna serk

Frændi! møtast í lötum á skaldaflötum í glæstrihøll fjar finnast har skaldalómur hátt á degi og nátt!

(Brot úr yrking frá 1967 – endurprent frá 1968)

Nov.-98
Sólmundur Joensen